

нѣхѣ. Добрѣ, че никой отъ велможитѣ не видя пратеника.

Милку.

Ти ме познавашъ, Иванко, и мислишъ, че не трѣба да те увѣрявамъ въ вѣрността си, особенно въ тая работа...

Иванку.

Горкий Милку! ти си злѣ оскърбенъ отъ Асѣня, но...

Милку (махва съ ръка).

Не е сега за това. Рѣчта ми е, че азъ нѣкакъ се страхувамъ отъ Исака.

Иванку.

Много си подозрителенъ, Милко; но, както и да е, — братъ ми е съ него.

Милку.

Да, негова свѣтлость не знае почивка.

Иванку (радостно).

Ето че и той иде.

ЕВЛЕНИЕ 7.

ПРЕЖНИТѢ И ДРАГОМИРЪ.

Драгомиръ (влиза и се огледва).

Иванку.

Пѣд-скоро, брате, че съ нетѣрпѣние те чакамъ.

Милку.

Е-сеги-е за ваша свѣтлость говорехме.

Драгомиръ.

Сами ли сме?

Иванку.

Не бой се, у дома си.